



Posjetila sam neki dan jedan zagrebački vrtić. Prolazeći sobama dnevnog boravka za oko su mi zapele brojne maštovite instalacije i didaktika izrađena od različitog pedagoški neoblikovanog materijala. Obilje materijala sortiranog po raznim kriterijima... pa ipak, nešto je nedostajalo. I tada mi je sinulo.

Ova bi grupa jednako tako mogla postojati u Osijeku, Splitu ili Rijeci. Naime, u tom prostoru nedostajao je trag o specifičnom identitetu djece koja u njemu borave.

Prema kriterijima kvalitete koje je postavio DECET (mreža europskih organizacija povezanih s ciljem promoviranja različitosti u odgoju i obrazovanju), prvo načelo koje treba biti zadovoljeno u predškolskim ustanovama jest da svatko ima osjećaj pripadanja. I upravo je to nedostajalo. Dr. Iram Siraj-Blatchford, svjetski poznata stručnjakinja u ovom području, potvrđuje kako ovo nije izoliran slučaj. Naime, projektom koji je proveden u Velikoj Britaniji

s ciljem utvrđivanja razlika u području ravnopravnosti, ustanovljeno je da u većini vrtića u kojima se provodilo istraživanje nedostaje različitosti u poticajima. I to je razlog da ovoj temi posvetimo više pozornosti.

No kako promovirati različitosti koje evidentno postoje između svakog djeteta, kako njegovati kulturu obitelji i stvoriti okruženje u vrtiću u kojem se živi pripadnost? Potrudili smo se u ovom broju ponuditi vam nekoliko odgovora.

Na putu promoviranja različitosti postoje dva kriva smjera kojima nehotice možemo krenuti. Michel Vandebroek ih naziva *poricanje* i *esencijalizam*. I dok se suština poricanja različitosti nalazi u stavu da su sva djeca jednaka, esencijalizam nas uvjerava da za bilo koju specifičnu vrstu entiteta postoji točno određeni skup svojstava – pa bismo tako, recimo, mogli zaključiti da se svi trogodišnji europski bijeli dječaci isključivo igraju autićima.

Iako krivi, ovi pravci često predstavljaju prvo raskrižje mnogih putnika na putovanju u otkrivanje različitosti. Još jedan od puteva kojima možete nesvjesno skrenuti u neželjenom pravcu jest i onaj preplavljen zamkama spolnih stereotipa. Članci Zrinke Marović i Jasne Belamarić potaknut će nas na promišljanje o utjecaju na odgoj vlastite djece i promišljanju kako nam se u raznim slikovnicama, animiranim filmovima i ostalim materijalima za učenje serviraju sadržaji kojima nesvjesno podržavamo stereotipne stavove o muškom i ženskom rodu. Kako kaže Jasna Belamarić: *Kao što djeci među golemom ponudom nevrjednih kalorija biramo one hranjive, tako je smisleno obratiti pozornost je li knjiga hranjiva za samosvijest ili je pothranjuje.*

U sljedećem broju govorimo o razvoju vizije i identiteta jednog vrtića. Kako potaknuti sinergiju između ljudi zaposlenih u vrtiću

kako bi zajedno živjeli svoju viziju i razvoj? Na ovo pitanje tražit ćemo odgovore u proljetnom broju, kojim obilježavamo i 15. rođendan. Pozivamo vas stoga da nam pošaljete svoja promišljanja o utjecaju koji je ovaj časopis imao na vas. Kako ste s njim živjeli sve ove godine, jeste li zajedno rasli, mislite li da bi se trebao mijenjati i na koji način? Vaša promišljanja, koja s nestrpljenjem očekujemo, šaljite na adresu časopisa ili na e-mail: helena@korakpokorak.hr. Najzanimljivija promišljanja nagradit ćemo literaturom iz naše ponude prema vašem izboru.

Nakon duge, hladne zime želim vam da proljeće dočekate prepuni energije za nove profesionalne i osobne izazove, uz nadu da ste poticaj za neke od njih dobili u našem časopisu.

S poštovanjem,

Helena Zrnić